



A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a dr.
ügyvéd által képviselt **TV2 Média** csoport Kft.

felperesnek a dr.

jogtanácsos által képviselt **Nemzeti Média és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa**
(1088 Budapest, Reviczky u. 5.) alperes ellen médiaszolgáltatási ügyben hozott közigazgatási
határozat felülvizsgálata iránt indult perében meghozta az alábbi

Í t é l e t e t

A bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül térítsen meg az alperesnek 20 000 (Húszezer) Ft
perköltséget, valamint az állam javára, külön felhívásra fizessen meg 840 000
(Nyolcszáznegyvenezer) Ft feljegyzett eljárási illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet a Fővárosi
Törvényszékhez címezve, de a jelen bíróságnál kell 3 példányban benyújtani. A másodfokú bíróság
az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz, a felek bármelyikének kérelmére azonban tárgyalást
kell tartani. Tárgyalás tartását a fellebbező fél fellebbezésében, illetve az ellenfél csatlakozó
fellebbezésének (fellebbezési ellenkérelmének) kézhezvételétől számított 8 napon belül, a
fellebbező fél ellenfele pedig a fellebbezés kézhezvételétől számított 8 napon belül kérheti. A
határidő elmulasztása miatt igazolásnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 2015. május 5. napján hivatalból hatósági eljárást indított a felperesi médiaszolgáltatóval
szemben a TV2 televíziós csatorna 2015. április 24-én 21 óra 15 perctől sugárzott Éden Hotel című
műsorszám 22:17:10 és 22:20:40 között adásba került műsor részével kapcsolatban. Az Éden Hotel
című sorozat egy luxusvillában játszódó taktikai valóságshow, amely az erotikát és a csábítást
helyezi központba. A kifogásolt műsor részben a Gábor nevű játékos a hálósobában közeledett
Nórihoz, kifejezte, hogy szeretne lefeküdni vele, hátulról átölelte, a lábainál fogva maga felé húzta,
illetve „jóéjtpuszit” erőszakolt ki tőle. A lány ellenállt, amitől Gábor egyre frusztráltabb lett,
dühében „sík butának” nevezte a lányt, szerinte az örülhetne, hogy egy hozzá hasonló férfi
egyáltalán szóba állt vele. A riportszobában is lealacsonyítóan beszélt partneréről („Én úgy
gondolom, hogy azt csinálók a Nórival, amit akarok.”)

Az alperes 2015. június 23. napján kelt 774/2015. (VI.23.) számú határozatában a felperest a
sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a

továbbiakban: Smtv.) emberi méltóság tiszteletben tartását előíró 14. § (1) bekezdésének megsértése miatt 12 500 000 Ft bírsággal sújtotta, a megalázó, kiszolgáltatott helyzetben lévő személyek médiatartalomban történő öncélú és sérelmes bemutatását tiltó 14. § (2) bekezdésének sérelme miatt pedig 1 500 000 Ft bírságot szabott ki. Emellett a felperes köteles közzétenni az internetes honlapján és a TV2 csatornán az érintett műsorszám egy későbbi adásában a határozat szerinti közleményt annak érdekében, hogy a nyilvánosság ekként értesüljön a jogsértésről és az elmarasztalásról.

Az Smtv. 14. § (1) bekezdése kapcsán az alperes kifejtette, miszerint a felperes a kifogásolt műsor rész közzétételével az emberi méltósághoz való jog alapvető normáját hagyta figyelmen kívül, az inzultus ellenpontozás nélküli bemutatásával ugyanis elfogadható magatartásként ábrázolta az agresszív szexuális közeledést és az elutasítást követő, a női szereplőt használati tárggyá degradáló verbális bántalmazást. Ennek adásba szerkesztésével azt az üzenetet közvetítette a nézők felé, hogy ez a viselkedés az emberi méltóság tiszteletével nem összeférhetetlen, nem éri el azt a szintet, hogy a szereplőt miatta megbüntessék, a normalitás határain belül van, különösebb ellenpontozás nélkül jogszerűen megjelenhet. A jogsértés megállapítása nem személyiségi jogi sérelmeken alapult. A média rombolást képes végezni az emberi jogok, különösen az emberi méltóság tiszteletének kultúrájában, ezért szükséges, hogy az alperes fellépessen a közösség érdekében.

Az Smtv. 14. § (2) bekezdésével kapcsolatban az alperes leírta, hogy a női szereplő az őt ért szexuális inzultus és durva verbális agresszió által az önérzetét súlyosan sértő, méltatlan, megalázó helyzetbe került. Nem önmagában a műsorban való szereplése, hanem a játékos társ erőszakos szexuális közeledése hozta megalázó helyzetbe, a jogsértés pedig itt is a tartalom adásba szerkesztése révén valósult meg. Figyelemfelhívó, prevenciós célokat a műsor rész nem szolgált, azt a médiaszolgáltató kizárólag a szórakoztatás céljával, saját anyagi érdekeit szolgálva szerkesztette adásba. A játékos helyzetét, a történetek utáni feldúlt lelkiállapotát látva a képsorok publikálásának sérelmes volta sem kétséges. Az Smtv. 14. § (2) bekezdésének alkalmazása független az önrendelkezési jog meglététől, illetve gyakorlásától. Célja, hogy a közönség számára az emberi méltóságot tiszteletben tartó médiakörnyezetet biztosítson. Az érintett beleegyezése a felvétel készítésébe nem szünteti meg automatikusan a rendelkezés alkalmazásának lehetőségét. Azon túl, hogy a felperes megalázó és kiszolgáltatott helyzetben ábrázolta a női játékost, a bemutatás öncélúnak is minősül. Semmilyen olyan információ értékkel nem bírt, amely indokolhatná a közzététel szükségességét. Nem szükséges, hogy a sérelmet szenvedett polgári és büntetőjogi eszközökkel személyesen is fellépjen, vagy azok rendelkezésre álljanak. Az, hogy a felperes egyébként rendszeresen foglalkozik adataiban a családon belüli erőszakkal és a nők bántalmazásával, üdvözlendő, azonban a médiaszolgáltató objektív felelősségére tekintettel a jogsértés megállapítása szempontjából irreleváns. A szankciók alkalmazásának alapja a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Mtv.) 187. § (3) bekezdés b) és c) pontjai, a bírságösszeg mérlegelése pedig a (2) bekezdésben meghatározott szempontokon alapult.

A felperes keresetében az alperes határozatának megváltoztatásával elsődlegesen jogsértés hiányának megállapítását és a szankciók törlését, másodlagosan pedig a bírság mérséklését kérte. Mindkét törvényi előírás tekintetében vitatta a jogsértést. Az Smtv. 14. § (1) bekezdésével kapcsolatban kifejtette, miszerint egy erkölcsileg megkérdőjelezhető eszközök által jellemzett taktikai játék jeleneteinek természetes kommentár és ellenpontozás nélküli bemutatása még nem jelenti azt, hogy a médiaszolgáltató elfogadhatónak tart egy adott magatartást. Semmilyen üzenetet nem kívánt közvetíteni, tényszerűen, véleménynyilvánítás nélkül mutatta be a kifogásolt jelenetet és az érintettek véleményét a történetekről. Ezt a jelenetet nem lehet kiszakítani a műsorfolyam tágabb összefüggéseiből. Sem az erőszak, sem a gyalázkodó megjegyzések közzététele nem alapozza meg önmagában a jogsértést. A médiaszolgáltatónak nem kötelezettsége egyértelművé tenni, ha egy

magatartás közösséggellenes. Nem köteles véleményt nyilvánítani az erkölcsileg elítélhető cselekményről, és az ilyen magatartást nemcsak „megfelelő kontextusba” helyezve, annak közösség ellenes jellegére való rámutatással lehet bemutatni, hacsak nem a kiskorúak védelmét kell szolgálni. A közerkölcsre támaszkodó alperesi érvelés a felnőtt, saját értékítélettel rendelkező nézők vonatkozásában aránytalan korlátját jelenti a sajtó- és véleménynyilvánítás szabadságának. A műsorszám bemutatását követően jelentős sajtóvisszhang, számos kritika érte a médiaszolgáltatót, a bíráló oka azonban nem elsősorban az élethelyzet közzététele, hanem az abban való tudatos szerepvállalás volt. A magatartás kritikáját és a kritika nélküli hagyás erkölcsi megítélését elvégzi a demokratikus nyilvánosság, ez nem a hatóság dolga. A véleménynyilvánításhoz való jognak csak igen kevés joggal szemben kell engednie. A jogsérelmet szenvedett személy dönt arról, hogy a műsorszolgáltatóval szemben érvényesíti-e személyiségi jogait. Az alperes nem egyéni alapjogokat hivatott érvényesíteni, hanem absztrakt közérdeket. A részletes szabályok keretei között taktikázó szereplők számára a szerepvállalás részei a más körülmények között megalázónak számító élethelyzetek. Ha a megalázó élethelyzetek vállalása tudatosan történik, a szereplők jogérvényesítése nem korlátozott a felvétel készítőjével, vagy közreadójával szemben. Mindez az alperes egyik tagjának véleménye, amellyel szembeni ellenérvet a határozat nem tartalmaz. Kiszolgáltatót helyzetről nincs szó, erre nem is tért ki a határozat. Olyan tartalom esetén, ahol valaki egy szerződéses kapcsolat keretében ellenérték fejében vállalja azt, hogy eljátszik egy szerepet, fogalmilag kizárt a kiszolgáltatót helyzet. Az Smtv. 14. § (2) bekezdése szerinti jogsérelm megvalósulásának három feltétele, hogy az érintett megalázó és kiszolgáltatót helyzetben legyen, a kiszolgáltatótságot tekintetében korlátozott legyen a jogvédelmi helyzet, valamint, hogy öncélú és sérelmes legyen a bemutatás. Mindez tehát az olyan helyzetekre vonatkoztatható, amikor az érintettnek fogalma sincs arról, hogy róla felvétel készül és bemutatásra kerül, így esélye sincs arra, hogy fellépjen ellene. Ezzel szemben azonban a jelen esetben minden játékos hozzájárult a képmásának közzétételéhez, tehát nem volt kiszolgáltatót helyzetben. A tartalom megítélésekor polgári, vagy büntetőjogi értelemben vett jogsértő jellegből kell kiindulni, különös tekintettel az előbbire, mivel az emberi méltóság tiszteletben tartására vonatkozó előírások alapvetően polgári jogi megalapozottságúak. A rejtett kamerával hozzájárulás nélkül készült és bemutatott felvétel polgári jogi értelemben súlyosan jogsértő, tudatos szerepvállalás esetén azonban nem beszélhetünk jogsértésről. Nyilvánvaló képtelenség továbbá abban látni az öncélúságot, hogy a jelenetnek nem volt információtartalma.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, perköltségre igényt tartott. Megjegyezte, hogy az Alaptörvény 9. cikk (4) bekezdése értelmében az emberi méltóság megsértésére irányuló módon nem gyakorolható a sajtószabadság. Az Smtv. 14. §-ának célja, hogy az emberi méltóságot tiszteletben tartó médiakörnyezetet biztosítson. A felperes azzal követte el a jogsértést, hogy bármiféle ellenpontozás, elítélés nélkül közvetítette az erőszakos, női szereplőt tárgyként kezelő magatartást. A döntés tehát nem erkölcsi alapon nyugszik, nem a társadalom erkölcsi értékítéletéhez mérte a bemutatott tartalmat. Amennyiben ugyanilyen magatartás fikciós műsorszám keretei között jelenik meg, a közzététel nem tekinthető jogsértőnek. Jelen esetben azonban a felperes szerkesztői döntése és aktív közreműködése révén jutott el a jogsértő üzenet a közönséghez. Ennek folytán a nézők olyan üzenettel szembesültek, amely alapján az emberi méltóság nem egyenlő, nem általánosan érvényesülő, nem korlátozhatatlan alapjog. Az alperes nem kívánta elzárni a közönséget egy létező társadalmi probléma bemutatásától, mindössze arra mutatott rá, hogy a felperes általi közzététel jogsértő. Döntése tehát nem minősül a sajtó- és véleménynyilvánítási szabadság aránytalan korlátozásának. Egyértelmű elhatárolódás esetén lehetőség lett volna a tárgybeli tartalom jogszerű bemutatására. Ilyen szándék hiányában azonban a bemutatás öncélú volta sem lehet kérdéses. A jogsértés megállapíthatósága független a felek közötti szerződéses viszonytól, illetve a szereplők beleegyezésétől. Az alperes a közönség érdekében lép fel, eljárása nem függ az

önrendelkezési jog meglététől vagy gyakorlásától. Egy rejtett kamerás felvétel nem feltétlenül sérti az Smtv.-t, hiszen a tartalom bír relevanciával, nem pedig a felvétel módja, körülményei. A megalázó és kiszolgáltatott feltételek vagylagosak, mert egyébként a kizárólag megalázó vagy csak kiszolgáltatott helyzetben lévő személyek bemutatása esetén nem lenne biztosított a hatósági fellépés lehetősége. Ez azonban a jelen esetben irreleváns, hiszen a kifogásolt műsor rész bemutatásával mindkét feltétel megvalósult. A női szereplő az őt ért erőszakos szexuális inzultus és durva verbális agresszió által az önérzetét súlyosan sértő, megalázó helyzetbe került. Kiszolgáltatottsága is egyértelmű, melyet a férfi szereplő azon kijelentése illusztrált, hogy azt csinál Nórival, amit akar, és a női játékos választási lehetőség, illetve cselekvési autonómia hiányában teljesen tehetetlen helyzetbe kerülve kénytelen volt eltérni a férfi erőszakos szexuális közeledését. Semmiféle segítséget nem kapott sem az esemény megtörténtekor, sem pedig azt követően. Teljesen magára hagyták, ami azt a képzetet kelthette benne, hogy nincs menekülés a felmerült helyzetből.

A kereset az alábbiak szerint nem megalapozott.

Az Smtv. 14. (1) bekezdése előírja, hogy *„A médiaszolgáltatónak az általa közzétett médiatartalommal tiszteletben kell tartania az emberi méltóságot.”*

Az alperes helytállóan állapította meg a fenti előírás megsértését. A kifogásolt műsorszám megtekintése alapján ugyanis nyilvánvaló, hogy a férfi szereplő agresszív szexuális közeledése és lealacsonyító megjegyzései sértették a női játékos emberi méltóságát. Az emberi méltóság sérelme megalázó bánásmóddal valósult meg, amely alkalmas volt arra, hogy az áldozatban félelmet, alacsonyrendűség és kilátástalanság érzést keltsen. A felperesi médiaszolgáltató pedig az emberi méltóság tiszteletben tartásának követelményét sértve járt el akkor, amikor ezt a nyilvánvalóan megalázó, valamely személy méltóságát romboló magatartást bármiféle ellenpontosítás nélkül a nézők felé közvetítette, tudatosan adásba szerkesztette. Általában, fikciós tartalmak esetén a médiaszolgáltatónak nem kötelezettsége, hogy véleményt fűzzön az erkölcsileg egyébként elítélendő, emberi jogokat sértő médiatartalmakhoz az egyensúly helyreállítása érdekében. Amikor azonban az emberi méltóság tiszteletben tartásának alapvető követelményébe ütköző tartalmat akként sugároz, hogy ezt a tartalmat maga szerkeszti adásba, tudatos döntése alapján igenis fennáll számára az ellenpontosítás, enyhítés kötelezettsége. E nélkül ugyanis sérül az Smtv. 14. § (1) bekezdésében foglalt azon előírás, hogy a közzétett médiatartalommal tiszteletben kell tartani az emberi méltóságot.

Az Smtv. 14. § (2) bekezdése szerint *„Tilos a megalázó, kiszolgáltatott helyzetben lévő személyek médiatartalommal történő öncélú és sérelmes bemutatása.”*

A „megalázó, kiszolgáltatott” helyzetet a bíróság együttes követelménynek tekinti a megalázottság és a kiszolgáltatottság tekintetében. Amennyiben ugyanis a helyzet csak megalázó, úgy nem áll fenn olyan többletelem az Smtv. 14. §-ának emberi méltóság tiszteletben tartását általánosan előíró (1) bekezdésében foglalt tényálláshoz képest, amely többletjogsértés megállapítására és szankcionálására adna alapot. Az emberi méltóság sérelmét ugyanis bár tágabb értelemben valamennyi emberi jogi jogsértés megvalósítja, a jogalkotó vélhetően itt nem bármiféle, az emberi jogok teljes katalógusára kiterjedő sérelmet kívánt korlátozni, hanem alapvetően a z emberi méltóságot tipikusan sértő megalázó bánásmód vagy helyzet bemutatásának visszaszorítását. Önmagában a kiszolgáltatott helyzetben lévő személyek megjelenítése sem tekinthető jogsértőnek, hiszen kiszolgáltatottságot olyan objektív események vagy körülmények is előidézhettek, amely

esetekben nem szükséges a közönség védelme a káros tartalmaktól. Ezzel szemben a megalázó és egyben kiszolgáltatott helyzet az, amely konjunktív feltételként megvalósulva olyan többlettényállást képez az (1) bekezdéshez képest, amely további jogsértés megállapítására és szankcionálására ad alapot.

A fentiekben már kifejtésre került, hogy a tárgyi jelenet miért minősül megalázó helyzetnek a női szereplő tekintetében. Ezért már csak arra kellett válaszolni, hogy ez a helyzet miért minősül kiszolgáltatottnak is. A bíróság pedig egyetért az alperessel abban, hogy a női szereplő a választási lehetőség és cselekvési autonómia hiányában lehetetlen helyzetbe került, nem volt választása abban, hogy eltűrje-e vagy sem a férfi erőszakos szexuális közeledését. Semmiféle segítséget nem kapott, magára hagyták, azt a képzetet keltve, hogy nincs menekvése a kialakult helyzetből, amelyet a férfi szereplő úgy jellemzett, hogy „azt csinál, amit akar” a női játékoskal. Ez egyértelműen kiszolgáltatott helyzet volt, melyben a kiszolgáltatottság attól függetlenül megvalósult, hogy a tárgyi sorozattól nem idegen az erotika, a csábítás és a taktikázás, és hogy a női szereplő mindezek tudatában előre aláírt egy szerződést, amelyben vállalta képmásának bemutatását. Attól még ugyanis kiszolgáltatottá vált a kifogásolt jelenetben, hogy egyébként szerződésben vállalta a játék szabályait. Házasságkötéskor is valamiféle szerződés megkötésére kerül sor, ettől függetlenül azonban beszélünk a nők (vagy adott esetben férfiak) kiszolgáltatott helyzetéről és családon belüli erőszakról. Ezzel analóg helyzet állt fel azzal, hogy a férfi szereplő tehetetlen helyzetbe hozta, tárgyá alacsonyította a női játékos, és az adott helyzetben nem volt kiút a nő számára. Fontos körülmény, hogy a nő kiszolgáltatottságát nem valamilyen objektív körülmény vagy esemény, hanem egy másik szereplő tudatos, szándékos magatartása okozta. Az, hogy a helyzet sérelmes volt a női játékos számára, nem lehet kétséges. Attól pedig nem függ az Smtv. 14. §-ának alkalmazhatósága, hogy az áldozat érvényesít-e polgári jogi igényt a személyes jogséremlme orvoslására. Az alperes mint médiahatóság ugyanis a közönség és a közjó védelme érdekében, nem pedig a sérelmet szenvedett áldozat védelme érdekében lép fel közjogi eszközökkel. Az öncélúság törvényi feltétele pedig azáltal teljesült, hogy a bemutatott tartalom semmi egyebet nem szolgáltat, mint a nézők szórakoztatását és a nézettség növelését, a felperes anyagi érdekeit.

Mindezekre tekintettel pedig a bíróság megállapította, hogy az alperes határozata mindkét vitatott jogsértés tekintetében jogszerű és megalapozott, és elutasította a felperes keresetét.

Az alkalmazott szankciók kiválasztását és mértékét a felperes nem vitatta, így e körben nem kellett elvégezni az alperes határozatának törvényességi felülvizsgálatát.

A felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek az alperes jogtanácsosi képviseletével felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjának alapul vételével meghatározott, a pertárgyértékre tekintettel enyhén megemelt összegű perköltséget.

A Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986 (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján meghatározott mértékű eljárási illetéket is a felperes viseli.

Budapest, 2015. november 9. napján

Dr. Dudás Dóra Virág s.k.
bíró